

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. II. Alia quædam circa absolutionem à Casibus reservatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

Idem ad absolutionem à peccatis,

non alio modo indiget absolutione ab excommunicatione, quam ut tollatur statim reditura. Licet autem primò poni nequeat fortè excommunicatio, nisi dependentèr à culpà, redire tamen potest sine novà culpà, ut dici solet in materià de censuris. Addunt aliqui, etiam non ablatà censurà posse hominem illum absolvi: sed de his plura postea.

IX.
Quid si quis tempore Jubilæi confessus alia peccata, oblitus sit peccatis reservatis.

Si autem contingat aliquem virtute privilegii in favorem pœnitentis concessi, Jubilæi exempli gratià, absolvi & consequi indulgentiam, qui tamen in confessione oblitus est peccati reservati, hic postea confiteri illud poterit cuivis Sacerdoti jurisdictionem ordinariam habenti; tollitur enim reservatio, superior namque concedens illam facultatem in gratiam pœnitentis, censetur velle reservationem auferre, si privilegio illo intra statutum tempus utatur. Quod docent multi, & probabile putat Suarez citatus num. vigesimo quarto, et si is qui tempore Jubilæi est confessus, animo faciendi reliqua, quæ ad Jubilæum lucrandum sunt necessaria, postea tamen illa non impleat. Contrarium tamen, ut ait idem numero vigesimo tertio, est valdè probabile, & maximè tutum.

SECTIO SECUNDA.

Alia quædam circa absolutionem à Casibus Reservatis.

I.
Possit in casu aliquo necessitatis inferior Sacerdos absolvere à casu reservato.

QUÆRES: Utrùm in casu aliquo necessitatis (non extremæ, nempe in articulo mortis; tunc enim non est dubium) ut si implere debeat præceptum annuæ confessionis, aut communicare, vel sacrum facere, quod sine scandalo, aut infamia omittere non potest, utrùm inquam in his casibus possit inferior Sacerdos absolvere eum qui habet casum aliquem reservatum, si tunc nec per se, nec per Confessarium adire possit Prælatum.

II.
Dicunt quidam, inferiorem Sacerdotem in hoc casu absolvere hominem illum non posse.

Richardus, Durandus, & alii nonnulli negant: quod etiam docet Cano, Soto, & Ledesma, si non sit peccato adjuncta censura, seu excommunicatio. Utraque etiam sententia docet talem hominem posse in illo casu accedere ad communionem sine confessione, si sine scandalo aut gravi infamiâ illam omittere non potest. Communis tamen sententia est, in eo casu inferiorem Sacerdotem posse pœnitentem illum absolvere: quod etiam dicendum quando adest quidem Prælatus,

sed sine gravi incommodo confiteri quis illi peccatum hoc non potest; tunc enim perinde est, ac si abesset, ut supra diximus de ratione excusationis à confessione peccati: sola autem verecundia aut jactura existimationis non est sufficiens causa cur non aseat Prælatus.

In hoc itaque casu accedens pœnitens ad inferiorem Sacerdotem, debet non solum peccata communia, sed etiam reservata eidem confiteri, & integram omnium confessionem instituire esto directè, solum absolvatur à non reservatis indirectè à aliis. Primum ostenditur, quia ut absolvatur ab omnibus debet esse circa omnia benè dispositus, & de hac dispositione jus habet Confessarius, ut judicet, & consequenter peccata debet cognoscere. Quod verò tunc absolvatur ab omnibus patet, quia si oblitus fuisset peccati reservati obtinisset illius remissionem indirectè, ergo & si illud subjiciat clavibus.

Nec obstat quod Concilium Tridentinum sessione decimâ quartâ, capite septimo, sine dicat nihil extra articulum mortis posse inferiores Sacerdotes in casibus reservatis, quare monet ut persuadeant pœnitentibus, ut ad superiores & legitimos judices pro beneficio absolutionis accedant. hoc inquam non obstat; primò enim certum est, posse inferiorem Sacerdotem indirectè à reservatis absolvere, si pœnitens illorum fuisset oblitus. Solum ergo vult Concilium, nihil posse inferiorem in reservatis solis, seu directè, at verò aliquid potest in pœnitentem ratione aliorum peccatorum, ratione quorum est illi pœnitens subditus simpliciter, ratione autem reservatorum est hic exemptus solum secundum quid.

Dices: Ergo si quis habens venialia & mortalia confiteatur hæc simul cum illis cuivis Sacerdoti, etiam non approbato absolvetur à mortalibus indirectè. Suarez disputatione trigesima primâ, sectione tertiâ, numero nono ait, nec se magnum inconveniens cernere si concedatur, nec claram disparitatem, ob quam negetur, si pœnitens bonâ fide accedat. Addit tamen, probabiliter dici posse Ecclesiam non concedere in ullo casu præter articulum mortis potestatem omnibus Sacerdotibus absolvendi à mortalibus, etiam indirectè. At verò in casu nostro supponimus hunc Sacerdotem habere jurisdictionem ad absolvendum à peccatis mortalibus, cum ergo præcipuum possit, & reservatio solum sit quid accessorium, non est tanta discrepantiâ inter mortalia reservata & non reservata, atque inter venialia & mortalia.

III.
In hoc casu debet pœnitens peccata etiam reservata inferiori Sacerdoti confiteri.

IV.
Obije. Concilium Tridentinum dicit, nihil posse inferiores Sacerdotes in casibus reservatis extra mortis articulum.

V.
Obije. Ergo si quis simul cum venialibus confiteatur mortalia, possit ab his à quocunque Sacerdote absolvi.

